

Ваҳйи Исои Масеҳ — Шумораи ёздаҳ

Сурати Ваҳшӣ

Jeff Pippenger

2023-11-05

Ва аломати дигаре дар осмон зоҳир шуд; ва инак, аждаҳои бузурги сурх, ки ҳафт сар ва даҳ шох дошт, ва бар сарҳояш ҳафт тоҷ буд. Ва думи ӯ сеяки ситораҳои осмонро кашида, онҳоро бар замин афканд; ва аждаҳо пеши он зане истод, ки наздик буд бизояд, то чун кӯдакаш таваллуд шавад, ӯро биламояд. Ва ӯ фарзанди писаре ба дунё овард, ки бояд ҳамаи халқҳоро бо асои оҳанин ҳукмронӣ кунад; ва кӯдаки ӯ ба ҳузури Худо ва ба тахти Ӯ гирифта шуд. Ва зан ба биёбон гурехт, ки дар он ҷо барои ӯ аз ҷониби Худо ҷойе тайёр шуда буд, то вайро дар он ҷо як ҳазору дусад рӯз парвариш кунанд. Ва дар осмон ҷанг барпо шуд: Микоил ва фариштагонаш бар зидди аждаҳо ҷанг карданд; ва аждаҳо ва фариштагонаш ҷанг карданд, вале ғолиб наомаданд; ва дигар барои онҳо дар осмон ҷойе ёфт нашуд. Ва аждаҳои бузург, он мори қадимӣ, ки Иблис ва Шайтон хонда мешавад ва тамоми ҷаҳонро фиреб медиҳад, берун андохта шуд: ӯ бар замин андохта шуд, ва фариштагонаш бо ӯ андохта шуданд. Ва овози баланде дар осмон шунидам, ки мегуфт: «Акнун наҷот ва қудрат ва подшоҳии Худои мо ва салоҳияти Масеҳи Ӯ фаро расидааст; зеро айбдоркунандаи бародарони мо, ки онҳоро рӯзу шаб назди Худои мо айбдор мекард, сарнагун карда шуд. Ва онҳо бар ӯ ба воситаи хуни Барра ва ба воситаи каломии шаҳодати худ ғолиб омаданд; ва ҷони худро то ба марг дӯст надоштанд. Пас, эй осмонҳо ва сокинони онҳо, шодӣ кунед. Вой бар сокинони замин ва баҳр! зеро иблис назди шумо бо ғзаби азим фуруд омадааст, чунки медонад, ки вақти андаке дорад». Ва чун аждаҳо дид, ки бар замин андохта шудааст, он занро, ки фарзанди писарро таваллуд карда буд, таъқиб кард. Ва ба он зан ду боли уқоби бузург дода шуд, то ба биёбон, ба ҷои худ, парвоз кунад, ки дар он ҷо вай аз рӯйи мор як замон, ду замон ва ним замон парвариш меёбад. Ва мор аз даҳони худ аз паси зан обро мисли селе берун андохт, то ӯро сел бибарад. Вале замин ба зан ёрӣ дод, ва замин даҳони худро кушода, селеро, ки аждаҳо аз даҳони худ берун андохта буд, фурӯ бурд. Ва аждаҳо бар зан ба ғзаб омад, ва рафт, то бо бақияи насли ӯ, ки аҳкоми Худоро риоя мекунанд ва шаҳодати Исои Масеҳро доранд, ҷанг кунад. Ваҳй 12:1–17.

Аввалин ҷанг дар низои бузург миёни Масеҳ ва Шайтон дар осмони сеюм бо исёни Люсифер оғоз ёфт, ва он ҷанги аввал намунаи ҷанги охири дар осмони якум мебошад. Ҷангҳои дигар низ ҳастанд, зеро дар анҷоми ҳазорсолаи ҳазорсола Шайтон барои муддати кӯтоҳе раҳо карда мешавад ва бар зидди Уршалим ҳамла меорад, аммо он ҷанг ҳеҷ имкони пирӯзӣ надорад. Он ҷанг дар осмони сеюм дар ибтидо, ки намояндаи ҷанг дар осмони якум дар анҷом аст, дар ҳоле анҷом дода шуд, ки вақти имтиёз ҳанӯз боз буд.

«Зане», ки ҳомиладор аст, калисои Худоро дар тӯли таърих муаррифӣ мекунад, ва дар таърихи Масеҳ ӯ дар остонаи таваллуд кардани фарзанди писар, Исо, буд. Дар рӯзҳои охир вай дугониконро таваллуд мекунад. Андак пеш аз қонуни якшанбе ӯ саду чилу чор ҳазор

нафари Ваҳйи ҳафтро таваллуд мекунад, ва ҳангоми қонуни якшанбе ӯ дарди зоиши ба ҷаҳон овардани анбӯҳи бузурги Ваҳйи ҳафтро оғоз мекунад. Дугоникони вай якхела нестанд, аммо онҳо дугониканд, ва нахустзода Илёс аст ва писари хурдӣ Мусо мебошад.

Дар ибтидои Исроили рӯхонӣ, аждаҳои Руми бутпараст интизор буд, то тифли нарина — Исоро — фурӯ барад, ва акнун аждаҳои Руми муосир интизор аст, то тифли наринаи саду чиҳилу ҷаҳор ҳазорро фурӯ барад. Чунон ки Руми бутпараст калисои аввали масеҳиро таъкиб кард, Руми муосир низ дар вақти бухрони қонуни якшанбе ин таъкибро такрор хоҳад кард. Дар калисои аввали масеҳӣ, зан ба биёбон барои як ҳазору дусаду шаст соли воқеӣ гурехт, ва таъқиби бухрони қонуни якшанбе ба воситаи чиҳилу ду моҳи Ваҳй, боби сездах, ояти панҷ, рамзӣ нишон дода шудааст. Дар биёбон қавми Худо барои худ ҷойи омодашуда доранд, ки дар он ҷо ба онҳо ғизо дода мешавад ва парвариш меёбанд.

Дар китоби Ваҳй, боби ҳаштум ва ояти сездахум, се карнаи охирин ҳамчун се вой муайян карда шудаанд. Войҳо дар китоби Ваҳй доварҳои карнаи Исломо бар зидди қудратҳои ифода мекунанд, ки қонунҳои якшанbero қорӣ месозанд. Дар набардӣ, ки дар боби дувоздахум тасвир шудааст, нақши Илом муайян карда мешавад, он ҷо ки мегӯяд: «Вой бар сокинони замин ва баҳр! зеро иблис назди шумо фуруд омадааст, бо ғзаби азим, чун медонад, ки вақти каме дорад». Таъқибе, ки Изобал ба воситаи шавҳари муртадаш Аҳъоб ба амал меоварад, ба ҳайвони «замин» ва ҳайвони «баҳр» равона карда шудааст.

Ҳаракати фариштаи қавии Ваҳй боби ҳаҷдах, мисли ҳар як ҳаракати ислоҳотӣ, қор нишонаҳои асосӣ дорад, ки ба доварӣ мебаранд ва онро дар бар мегиранд. Барои ҳаракати фариштаи аввал, он қор нишона инҳо буданд: 11 августи соли 1840, ноумедии аввал дар баҳори соли 1843, расидани паёми Нидои Нимашаб аз 12 то 17 августи соли 1844, ва оғози доварӣ дар 22 октябри соли 1844. Ҳар яке аз ин қор нишона ҳамон мавзӯи фарогири «вақт»-ро дар худ дошт. 11 августи соли 1840 иҷроӣ пешгӯии вақт дар Ваҳй боби нӯҳум, ояти понздаҳум буд. Ноумедии аввалини соли 1843 ифодагари пешгӯии нокомшудаи вақт буд. Паёми Нидои Нимашаб ислоҳи он пешгӯии пештар нокомшудаи вақт буд, ва 22 октябри соли 1844 иҷроӣ вақти пешгӯишудаи паёми Нидои Нимашаб буд.

Ҳаракати фариштаи сеюм ҳамон қор аломати роҳро дорад, зеро онҳо дар ҳар ҳатти ислоҳот вучуд доранд; ва чунон ки дар бораи ҳамаи он қор аломати роҳи ҳар ҳатти ислоҳот аст, ҳар як аломати роҳ ҳамон як мавзӯи нубувватиро дорост. Исломи войи сеюм мавзӯи он қор аломати роҳ дар ҳаракати яксаду чилу қор ҳазор аст. 11 сентябри соли 2001 Иломи войи сеюм озод карда шуд ва сипас боздошта гардид. Пешгӯии нокомшудаи 18 июли соли 2020 ҳамлаи исломиро бар Нэшвилл, Теннесси, муайян кард ва намоёндаи Иломи войи сеюм буд. Паёме, ки устухонҳои хушки мурдаеро, ки дар қўчаи Ваҳй 11 ҳастанд, бедор мекунад, иҷроӣ комил ва ниҳонии паёми Нидои Нимашаб аст, ва он ислоҳи пешгӯии Нэшвиллро ифода мекунад (бе унсури вақт). Он дар аломати роҳи қорум, ки қонуни якшанбе аст, ба иҷро хоҳад расид, ҷое ки Иломи войи сеюм ба Иёлоти Муттаҳида зарба хоҳад зад, ба сабаби татбиқи қонуни якшанбеи ба қарибӣ оянда аз ҷониби он.

Ҳангоме ки ин ҳақиқат эътироф карда мешавад ва ҳамзамон бо он далел дар назар гирифта мешавад, ки ҳаракати пурқудрати фариштаи сеюм огоҳие аз довари наздикшаванда аст, довари исломӣ, ки бо войи сеюм рамзӣ ифода ёфтааст, ба осонӣ ҳамчун он «вой» фаҳмида мешавад, ки бар «замин» ва «баҳр» оварда мешавад.

Довари зиндагон аз 11 сентябри соли 2001 оғоз ёфт, ва аз ҳамон лаҳза то қонуни якшанбеи наздик, имтиҳони ташаккули сурати ҳайвон дар Иёлотӣ Муттаҳида ба амал меояд. Аз қонуни якшанбе то он даме ки Микоил бархезад ва муҳлати озмоиши инсонӣ ба поён расад, он гоҳ бақияи ҷаҳон ба василаи ташаккули сурати ҳайвон озмуда хоҳад шуд. Хоҳ Адвентистони рӯзи ҳафтум дар Иёлотӣ Муттаҳида мавриди озмоиш қарор гиранд, хоҳ тамоми ҷаҳон баъд аз қонуни якшанбе мавриди озмоиш қарор гирад, ин озмоиш ҳамчун озмоише муайян мешавад, ки дар он сарнавишти абадии мо ҳал хоҳад шуд. Ин ҳамчунин ҳамон озмоишест, ки мо бояд онро паси сар кунем, пеш аз он ки муҳлати озмоиш дар қонуни якшанбе ба поён расад. Падидаи нубуввати озмоиши сурати ҳайвон, нахуст дар Иёлотӣ Муттаҳида ва сипас боз дар ҷаҳон, барои дуруст фаҳмидан аҳамияти асосӣ дорад.

«Ҳангоме ки Амрико, ин сарзамини озодии динӣ, бо Папагарӣ муттаҳид шуда, вичдонро зери фишор қарор медиҳад ва мардумро маҷбур месозад, ки шанбеи козибро эҳтиром намоянд, мардумони ҳар кишвари рӯйи замин ба пайравӣ аз намунаи вай бурда хоҳанд шуд». Шаҳодатҳо, ҷилди 6, саҳ. 18.

Вақте ки рамзҳо фаҳмида мешаванд, он гоҳ он порча дар Ваҳӣи сездар, ки ба ин ду санҷиши пайдарпай, вале ҳамсон, вобаста ба ҳайкали ҳайвон мурочиат мекунад, ба осонӣ шинохта мешавад. Ин аз ҷиҳатҳои гуногун аҳамият дорад. Яке аз сабабҳо ин аст, ки иртибототи фасодёфтае, ки Люцифер дар ҷанги аввал дар осмони сеюм ба кор бурд, нишон медиҳад, ки иртибототи фасодёфтаи Шайтон боз дар ҷанги охирин дар осмони якум чӣ гуна зухур хоҳад кард.

Ҷанги осмони якум, ки аз қонуни якшанбе оғоз меёбад, дар давраи имтиҳонии сурати ҳайвон барои тамоми ҷаҳон ба анҷом мерасад. Аз 11-уми сентябри соли 2001 инҷониб, давраи имтиҳонии сурати ҳайвон дар Иёлотӣ Муттаҳида дар ҷараён аст. Вақте ки мо ин ду давраи имтиҳониро пайдарпай эътироф мекунем, ки аввал аз Иёлотӣ Муттаҳида оғоз ёфта, сипас ба ҷаҳон мерасад, он гоҳ метавонем ҳақиқатро, ки дар ҷанги боби дувоздаҳуми Ваҳӣ тасвир шудаанд, ба таърихи соли 2001, то ба қонуни якшанбе, татбиқ намоем. Масалан, иртибототи фасодзадаи Люцифер, ки ҳамчун гипноз таъриф мешавад, дар татбиқи муосир аз ҷониби қудрати аждаҳо дар ҷанги осмони якум, дар боби дувоздаҳуми Ваҳӣ, ба кор бурда хоҳад шуд. Гипнозе, ки аз ҷониби аждаҳо дар он таърих ба кор бурда мешавад, ба мақсади куштани онҳое аст, ки Изобал онҳоро ҳамчун бидъаткорон муайян кардааст.

Дар таърихи соли 2001, дар қонуни якшанбе, ду шохид дар кӯчаи Садӯм ва Миср кушта шуданд. Дар иҷрошавии аввали Ваҳӣ боби ёздаҳум, миллате, ки бо Садӯм ва Миср намояндагӣ мешуд, Фаронса буд. Фаронса миллати нубувватист, ки аз ду қудрат иборат аст, чунон ки Империяи Модо-Форс иборат буд, чунон ки Исроили қадим дар подшоҳигарихи ҷудошудаи худ буд, ва чунон ки ду қаблаи Яҳудо, ки бо Яҳудо ва Бинёмин намояндагӣ

мешуданд, буданд. Ҳамаи миллатҳои дӯшоха ба таври рамзӣ миллати дӯшоҳаи Иёлоти Муттаҳидаи Амрикоро намоёндагӣ мекунанд.

Шаҳри Садум ва қавми Миср ду шоҳи ҷумҳуриҳои (Миср) ва протестантизм (Садум)-ро ифода мекунанд. Дар соли 2020 ду шоҳ кушта шуданд: шоҳи ҷумҳуриҳои ва шоҳи протестантизм. Пас аз он гипнозе, ки қудратҳои аждаҳои глобалистӣ ба воситаи василаи шабакаи ҷаҳонӣ ба қор бурданд, ба ҳамон тарзе истифода шуд, ки дар ҷанги ояндаи осмони аввал истифода хоҳад шуд. Бо назорат кардани паёме, ки шабакаи ҷаҳонӣ тавлид мекард, интиҳоботи соли 2020 ба таври илмӣ дасткорӣ шуд, то натиҷае ба вуҷуд ояд, ки бо фалсафаи глобализм мувофиқат мекард. Ин танҳо намунае аз зарурати фаҳмидани он аст, ки озмоиши сурати ҳайвон аввал дар Иёлоти Муттаҳида ба анҷом мерасад ва сипас дар ҷаҳон.

«Худованд ба ман ба таври равшан нишон додааст, ки сурати ҳайвон пеш аз баста шудани муҳлати озмоиш ба вуҷуд оварда хоҳад шуд; зеро он барои қавми Худо имтиҳони бузург хоҳад буд, ки ба воситаи он сарнавишти абадии онҳо муайян карда хоҳад шуд. Мавқеи шумо ҷунун омехтаи бетартиби номувофиқиҳост, ки танҳо шумораи андаке фирефта хоҳанд шуд. »

«Дар Ваҳй 13 ин мавзӯ ба таври равшан баён шудааст; [Ваҳй 13:11–17, иқтибос оварда шудааст].»

«Ин имтиҳонест, ки халқи Худо бояд пеш аз муҳр заданашон аз сар гузаронанд. Ҳамаи онҳое ки вафодории худро ба Худо бо риоя кардани шариати Ё ва рад намудани қабули шанбеи қалбакӣ исбот карданд, зери парчами Худованд Худо Яхува қарор хоҳанд гирифт ва муҳри Худои зиндари хоҳанд гирифт. Онҳое ки ҳақиқати осмонӣасро таслим мекунанд ва шанбеи якшанbero қабул менамоянд, нишони ҳайвонро хоҳанд гирифт.» Manuscript Releases, volume 15, 15.

Барои Адвентистҳои рӯзи ҳафтум муҳлати имтиҳон бо татбиқи қонуни якшанбе ба анҷом мерасад. Он кишварҳое, ки ба намунаи Иёлоти Муттаҳида пайравӣ мекунанд, муҳлати имтиҳони худро низ ҳамон тавре ба анҷом мерасонанд, ки Иёлоти Муттаҳида анҷом дод.

«Халқҳои бегона ба намунаи Иёлоти Муттаҳида пайравӣ хоҳанд кард. Гарчанде ки ӯ пешсафӣ мекунанд, ҳамон бухрон бар халқи мо дар ҳамаи ғӯшаҳои ҷаҳон хоҳад омад». Testimonies, volume 6, 395.

Ҳаракатҳои охирин босуръат ҷараён хоҳанд гирифт.

«Омилҳои шарорат қувваҳои худро муттаҳид месозанд ва мустаҳкам менамоянд. Онҳо барои бухрони бузурги охирин нерӯ мегиранд. Ба зудӣ дар ҷаҳони мо тағйироти бузург ба амал хоҳанд омад, ва ҳаракатҳои ниҳой тез хоҳанд буд». Testimonies, ҷилди 9, саҳ. 11.

Барои фаҳмидани имтиҳони сурати ҳайвон, ба андозае татбиқи техникии нубувватӣ лозим аст. Нахуст, тамғаи ҳайвон ва сурати ҳайвон ду рамзи гуногун мебошанд.

«“Тасвири ҳайвон” он шакли протестантизми муртадро ифода мекунанд, ки он гоҳ ташаккул хоҳад ёфт, вақте ки калисоҳои протестантӣ барои ҷорӣ намудани ақидаҳои

диниин худ аз ҳокимияти шаҳрвандӣ мадад хоҳанд ҷуст. “Нишони ҳайвон” ҳанӯз бояд муайян карда шавад». Баҳси Аъзам, 445.

Аломати ҳайвон риояи рӯзи якшанбе аст, ва сурати ҳайвон калисое мебошад, ки қудрати шаҳрвандиро барои маҷбур сохтани таълимоти динии худ ба кор мебарад.

«Маҷбуран ҷорӣ кардани риояи рӯзи якшанбе аз ҷониби калисоҳои протестантӣ маҷбуран ҷорӣ кардани ибодати папагарӣ — яъне ҳайвон аст. Онҳое ки, даъвоҳои аҳкоми ҷорумро дарк намуда, ба ҷойи шанбеи ҳақиқӣ риоя кардани шанбеи дурӯғинро интиҳоб мекунад, бо ҳамин ба он қудрате эҳтиром мегузоранд, ки танҳо аз ҷониби он ин амр дода шудааст. Аммо худӣ дар амали ҷорӣ кардани як вазифаи динӣ ба воситаи қудрати дунявӣ, калисоҳо худашон сурати ҳайвонро ба вучуд меоварданд; аз ин рӯ, маҷбуран ҷорӣ кардани риояи рӯзи якшанбе дар Иёлоти Муттаҳида маҷбуран ҷорӣ кардани ибодати ҳайвон ва сурати ӯ мебуд». Муборизаи Бузург, 448, 449.

Тасвири ҳайвон иттиҳоди калисо ва давлатро ифода мекунад, ки дар он калисо бар ин муносибат ҳукмрон аст. Изобал бар Аҳъоб ҳукмронӣ мекард, ҳамон тавре ки Ҳиродиё бар Ҳирод ҳукмронӣ мекард. Тамғаи ҳайвон риояи рӯзи якшанбе аст. Тасвири ҳайвон дар давоми як давраи вақт ташаккул меёбад. Тамғаи ҳайвон як нуқтаи муайяни замонро ифода мекунад. Тасвири ҳайвон тадриҷан инкишоф меёбад, вале танҳо он гоҳ ба камоли пурраи худ мерасад, ки қудрат дошта бошад давлатро маҷбур созад то аҳкоми динии худро қонунӣ гардонад. Имтиҳон бо «ташаккул ёфтани» тасвир алоқаманд аст.

«Аммо “сурате барои ҳайвон” чист? Ва он чӣ гуна бояд сохта шавад? Суратро ҳайвони дӯшоха месозад, ва он сурате барои ҳайвон аст. Он ҳамчунин “сурате аз ҳайвон” номида мешавад. Пас, барои донишмандон он ки ин сурат чӣ гуна аст ва чӣ гуна бояд сохта шавад, мо бояд хусусиятҳои худӣ ҳайвон — папагиро — омӯзем.

«Вақте ки калисои ибтидоӣ бо дур шудан аз соддагии Инчил ва пазируфтани ойинҳо ва урфу одатҳои бутпарастӣ фосид гардид, ӯ Рӯх ва қудрати Худоро аз даст дод; ва барои он ки вичдонҳои мардумро зерӣ назорат дароварад, ӯ ба ҷустуҷӯи пуштибонии ҳокимияти дунявӣ пардохт. Натиҷа папагарӣ буд, яъне калисое, ки қудрати давлатро зерӣ назорати худ гирифт ва онро барои пешбурди мақсадҳои худ, махсусан барои ҷазо додани “бидъат”, ба кор бурд. Барои он ки Иёлоти Муттаҳида сурати ҳайвонро ба вучуд оварад, қудрати динӣ бояд ҳукумати шаҳрвандиро то он ҳад зерӣ назорат гирад, ки салоҳияти давлат низ аз ҷониби калисо барои расидан ба мақсадҳои худ ба кор гирифта шавад». Муборизаи Бузург, 443.

Фарқ гузоштан миёни сурати ҳайвон ва нишони ҳайвон фаҳмиши нисбатан анъанавии адвентистӣ мебошад. Дар ҷое ки адвентизм одатан дар ин мавзӯ роҳи худро гум мекунад, дар Ваҳй боби сездах аст. Онҳо ба гунае ғайбӣ Иёлоти Муттаҳидаро баъд аз қонуни якшанбе, вақте ки он ҷаҳонро маҷбур месозад, ки барои ҳайвон сурате барпо намояд, бо барпо шудани сурати ҳайвон дар Иёлоти Муттаҳида омехта мекунад. Инҳо ду давраи гуногуни нубувватӣ мебошанд.

Масеҳ омад, то аҳдро бо бисёре барои як ҳафта тасдиқ намояд, ва дар миёнаи ҳафта Ӯ маслуб карда шуд. Пас, он ҳафта ду давраи вақтро намунавор ифода мекунад, ки дар онҳо ҳайкали ваҳшӣ шакл мегирад. Ҳафтаи Масеҳ ба ду давраи яксон тақсим шуда буд, ки сурати Масеҳро ифода мекунанд. Ду давраи замони озмоиш дар рӯзҳои охир, сурати зиддимасеҳро ифода менамоянд.

Дар давраи аввали ҳазору дусаду шаст рӯз, Масеҳ Шаҳодати Худро бардошт, ва сипас Ӯ бар салиб мурд. Баъд аз он давраи дигари мутобиқи ҳазору дусаду шаст рӯз фаро расид, ки дар он шогирдон шаҳодат меоданд, то вақте ки Микоил ҳангоми сангсор шудани Истефанус бархост. Салиб рамзи қонуни якшанбе аст. Ду давраи озмоиш, ки бо ташаккули сурати ҳайвони ваҳшӣ вобастаанд, давраи аввалро дар иртибот бо садӯ чихилу чаҳор ҳазор муайян месозанд, ки онҳо ба василаи Масеҳ рамзгузорӣ шудаанд, ва он давра бо қонуни якшанбе, ки ба василаи салиб рамзгузорӣ шудааст, ба анҷом мерасад. Давраи охири мутобиқи озмоиш, ки бо қори шогирдон дар замони Масеҳ намоёндагӣ шуда буд, бар ҷамоати бузург тамаркуз дорад, ва он на ҳангоми сангсор шудани Истефанус, балки ҳангоми бархостани Микоил, яъне дар анҷоми муҳлати имтиёзоти инсоният дар Дониёл 12:1, ба поён мерасад.

Баъзеҳо пайдарпаии воқеи рӯйдодҳоро дар Ваҳй, боби сздаҳ, ояти ёздаҳ ва баъдина намебинанд, зеро он чи бисёр вақт ҳамчун нахостани қасдона барои эътироф кардани он зоҳир мегардад, ки вақте Иёлотӣ Муттаҳида ҳамчун аждаҳо суҳан меғӯяд, ин ташаккули комили сурати ҳайвонро дар Иёлотӣ Муттаҳида ифода мекунад. Барои он ки Иёлотӣ Муттаҳида қонуни якшанbero қабул намояд, сурати ҳайвон дар Иёлотӣ Муттаҳида бояд пеш аз қонуни якшанбе ташаккул ёбад. Агар маъниро намефаҳмед, чанд порчаи пешини ба наздикӣ аз «Муборизаи Бузург» иқтибосшударо боз бихонед.

Вақте ки Иёлотӣ Муттаҳида дар ояти ёздаҳуми боби сздаҳум ҳамчун аждаҳо суҳан меғӯяд, ин амали ҳокимиятҳои қонунгузор ва судиро ифода менамояд, ки бо роҳнамоии калисоҳои муртад дар Иёлотӣ Муттаҳида қонуни якшанbero қабул мекунанд. Фармони қонуни якшанбе аз даҳони Иёлотӣ Муттаҳида берун меояд.

«Дидам, ки ҳайвони дӯшоха даҳони аждаҳо дошт, ва қудрати ӯ дар сари ӯ буд, ва ин ки фармон аз даҳони ӯ содир хоҳад шуд». Spalding and Magan, 1.

Маро ҳамеша дар ҳайрат меоварад, ки Адвентизм бо душворӣ эътироф мекунад, ки вақте ҳайвони дӯшоҳаи заминӣ мисли аждаҳо суҳан меғӯяд, ин танҳо ба қонуни якшанбе дар Иёлотӣ Муттаҳида ишора намекунад, балки инчунин нишон медиҳад, ки сурати ҳайвони баҳрии папавӣ қомилан ташаккул ёфтааст. Барои он ки Иёлотӣ Муттаҳида қонуни якшанbero қабул кунад, бояд пеш аз он иттиҳоди калисо ва давлат қомилан ташаккул ёфта бошад. Калисоҳои муртадди Иёлотӣ Муттаҳида танҳо чунин намекунанд, ки рӯзи душанбе ҷамъ шаванд, баъд рӯзи сешанбе назди Конгресс раванд ва ба Конгресс бигӯянд, ки меҳоянд то рӯзи чоршанбе қонунгузориҳои якшанбе қабул гардад. Раванди муттаҳидшавие, ки байни калисо ва давлат ба амал меояд, ҳамчун «ташаккули» сурати ҳайвон тасвир шудааст, чунонки «ташаккули» ҳайкали тиллоӣ дар боби 3-уми Дониёл; барои сохтани он замоне лозим хоҳад буд. Сурати ҳайвон ҳамон низомест, ки папагарӣ барои қуштани

миллионҳо шаҳидон дар Асрҳои Торик истифода бурд, ва барои ба вучуд овардани муҳити иҷтимоӣ ва собиқаи ҳукукии зарурӣ ҷиҳати иҷро шудани қонуни якшанбе, таҳаввулот иҷтимоӣ, сиёсӣ, динӣ ва иқтисодӣ лозим аст. Ин таҳаввулот имтиҳони сурати ҳайвонро ифода мекунад, ки ба воситаи он «тақдири абадии мо муайян хоҳад шуд», ва он ҳамчунин имтиҳонери ифода мекунад, ки мо бояд онро «пеш аз он ки мӯҳр зада шавем» пас намоем.

«Худованд ба ман ба таври равшан нишон додааст, ки сурати ҳайвон пеш аз баста шудани муҳлати имтиёз ташаккул хоҳад ёфт; зеро он озмоиши бузург барои халқи Худо хоҳад буд, ки тавассути он сарнавишти абадии онҳо муайян карда хоҳад шуд.... Ин ҳамон озмоишест, ки халқи Худо бояд пеш аз он ки мӯҳр шаванд, аз сар гузаронанд». Manuscript Releases, ҷилди 15, 15.

Қонуни рӯзи якшанбе бухрони нисфи шаб аст, ки анҷоми комил ва ниҳони масали даҳ бокираро меёбад. Дар он бухрони нисфи шаб ошкор хоҳад шуд, ки оё мо бокирагони хирадманди Филоделфия ҳастем ё бокирагони аҳмақи Лоадикия. Аҳмақон тамғаи ваҳширо мегиранд, ва хирадмандон муҳри Худоро мегиранд. Ҳар касе ки ягон вақт ба калисои Адвентистони Рӯзи Ҳафтум пайвастааст, пеш аз аъзо шудан ба рӯйхати ҳақиқатҳои таълимотӣ розигӣ додааст, ва бинобар ин ҳар як Адвентисти Рӯзи Ҳафтум бо нури ҳақиқати шанбе рӯ ба рӯ гардонида шудааст.

«Агар нури ҳақиқат ба шумо пешниҳод шуда бошад, ки шанбеи аҳкоми чорумро ошкор месозад ва нишон медиҳад, ки дар Каломи Худо барои риояи рӯзи якшанбе ҳеҷ асосе вучуд надорад, ва бо вучуди ин шумо ҳамоно ба шанбеи дурӯғин мечаспед ва аз муқаддас нигоҳ доштани он шанбее, ки Худо онро “рӯзи муқаддаси ман” меномад, сарпечӣ мекунад, пас шумо тамғаи ҳайвонро қабул менамояд. Ин кай руҳ медиҳад? — Вақте ки шумо он фармонро итоат мекунад, ки ба шумо амр мекунад рӯзи якшанбе аз меҳнат даст кашед ва Худоро ибодат намоед, дар ҳоле ки медонед дар Китоби Муқаддас ҳатто як калимае нест, ки нишон диҳад рӯзи якшанбе чизе ҷуз як рӯзи оддии қорӣ аст, шумо ба гирифтани тамғаи ҳайвон розигӣ медиҳед ва мӯҳри Худоро рад мекунад. Агар мо ин тамғаро бар пешониҳоямон ё бар дастҳоямон қабул кунем, ҳукмхое, ки бар зидди нофармонон эълон шудаанд, ҳатман бар мо фуруд хоҳанд омад. Аммо мӯҳри Худои зинда бар онҳое гузошта мешавад, ки вичдонона шанбеи Худовандро риоя мекунад». Review and Herald, April 27, 1911.

Ташаккули сурати ҳайвон дар Иёлоти Муттаҳида ба таври нубувватӣ аз 11 сентябри соли 2001 оғоз ёфт. Барои тасдиқи ин воқеият чандин шохидони нубувватӣ вучуд доранд. Аз он нуқта то қонуни якшанбеи ба зудӣ оянда, Адвентистони рӯзи ҳафтум сарнавишти абадии худро муайян месозанд, бар асоси он ки оё онҳо аз имтиҳони сурати ҳайвон мегузаранд ё дар имтиҳони сурати ҳайвон ноком мешаванд. Ман исрор мебарам, ки хеле ками Адвентистони рӯзи ҳафтум ҳатто медонанд, ки сурати ҳайвон як имтиҳон аст. Каманд, агар умуман бошанд, онҳое ки медонанд, ки ҷи гуна он метавонад имтиҳон бошад, ва муҳимтар аз он, онҳо намедонанд, ки барои гузаштан аз ин имтиҳон ҷи талаб карда мешавад. Мо на танҳо аз рӯи нуре, ки дар ихтиёр дорем, доварӣ мешавем, балки ҳамчунин аз рӯи нуре, ки метавонистем дар ихтиёр дошта бошем, агар худро ба дарки афзоиши дониш вомегузоштем.

Аз ин рӯ, кӯрии Лаодикия бузурgtарин кӯрӣ дар шаш ҳазор соли гуноҳ аст.

Қавми Ман аз набудани дониш ҳалок шудааст; зеро ту донишро рад кардаӣ, Ман низ туро рад хоҳам кард, то ки барои Ман коҳин набодӣ; азбаски ту шариати Худои худро фаромӯш кардаӣ, Ман низ фарзандони туро фаромӯш хоҳам кард. Хушаъ 4:6.

Санчиши ташаккули сурати ҳайвон назди қонуни якшанбеи ба зудӣ оянда ба анҷом мерасад, ва агар мо аз он санчиш нагузашта бошем, нишони ҳайвонро ҳамроҳ бо ҳамаи бокирағони нодони Лаодикия, ки аз ба даст овардани рағбан сарпечӣ карданд, хоҳем гирифт. Ман дар ин ҷо нестам, то ҳимоя кунам, ки чаро ман мефаҳмам, ки санчиши сурати ҳайвон 11 сентябри соли 2001 оғоз ёфт ва назди қонуни якшанбе ба анҷом мерасад. Ман танҳо мантики нубуввати муайян месозам, ки барои дарк намудани нақши Иёлоти Муттаҳида, чунон ки дар Ваҳӣ боби сздаҳ шинохта шудааст, пас аз он ки қонуни якшанbero қорӣ мекунад, зарур аст. Дар ояти ёздаҳ он ҳамчун аждаҳо сухан мегуяд, ва аз ҳамон нуқта ба баъд пайравӣ кардани калимаи «ӯ» муҳим аст. Сурати ҳайвон, ки Иёлоти Муттаҳида он гоҳ ҷаҳонро маҷбур месозад, ки онро барпо кунад, сурати ҳайвон дар Иёлоти Муттаҳида нест, зеро он аллакай дар гузашта қарор дорад.

Ва ҳайвони дигареро дидам, ки аз замин бармеомад; ва ӯ ду шох мисли барра дошт, вале мисли аждаҳо сухан мегуфт. Ва тамоми қудрати ҳайвони аввалро дар ҳузури ӯ ба кор мебард, ва сабаб мегардид, ки замин ва сокинони он ба ҳайвони аввал сачда кунанд, ки чароҳати марговараш шифо ёфта буд. Ва мӯъҷизаҳои бузург ба амал меовард, ба дараҷае ки ҳатто оташро аз осмон бар замин дар пеши назари мардум фуруд меовард, ва сокинони заминро ба воситаи он мӯъҷизаҳое, ки ба ӯ дода шуда буд, то дар ҳузури ҳайвон ба амал оварад, фиреб медод; ва ба сокинони замин мегуфт, ки барои он ҳайвоне, ки аз шамшер чароҳат бардошта буд ва зинда монд, ҳайкале бисозанд. Ва ба ӯ қудрат дода шуда буд, ки ба ҳайкали ҳайвон рӯҳ бахшад, то ҳайкали ҳайвон ҳам сухан гуяд ва ҳам сабаб гардад, ки ҳар кӣ ба ҳайкали ҳайвон сачда накунад, кушта шавад. Ва ӯ ҳамаро, хурду бузург, сарватманду камбағал, озоду ғуломро водор месозад, ки бар дасти рост ё бар пешонии худ нишоне гиранд; ва ҳеҷ кас натавонад бихарад ё бифурӯшад, магар он ки нишона, ё номи ҳайвон, ё шумораи номи ўро дошта бошад. Ваҳӣ 13:11–17.

Дар он ҳафт оят, вожаи «ӯ» ҳашт бор омадааст. Ҳар боре ки вожаи «ӯ» ба кор меравад, он ба ҳамон «ӯ»-и асли бозмегардад, «ки чун аждаҳо сухан мегуфт», ҳангоми қонуни якшанбе дар Иёлоти Муттаҳида. Имтиҳони сурати ҳайвон, ки адвентистҳо дар Иёлоти Муттаҳида онро ё пас карданд ё ноком шуданд, вақте ки Иёлоти Муттаҳида чун аждаҳо сухан гуфт, сипас барои адвентистҳо дар дигар миллатҳои ҷаҳон, ва ҳамчунин барои дигар фарзандони Худо, ки ҳанӯз дар Бобил ҳастанд, тақрор мешавад. Мо дар мақолаи оянда баррасии худро дар бораи Иёлоти Муттаҳида дар Ваҳӣ боби сздаҳ идома хоҳем дод, вале бигзор шуморо ба ёд оварам, ки чаро мо ин ҳақиқатро дар айнаи ин вақт баррасӣ мекунем.

Чанге, ки бо Люсифер дар осмони сеюм оғоз ёфт, чангеро намунасозӣ мекунад, ки дар осмони якум ҳангоми қонуни якшанбе оғоз меёбад. Иртибототи фасодёфтаи аждаҳо дар ҳар ду ҷанг таҷассум ёфтаанд. Зухуроти муосири иртибототи фасодёфтаи Шайтон он ҳалсаи гипнотикиро ифода мекунад, ки сайёраи замин дар таърих пас аз қонуни якшанбеи ба зудӣ

омаданӣ ба он таслим мегардад. Ин гумроҳӣ тавассути идоракунии шабакаи ҷаҳонии интернет бар он чи «шоҳроҳи фавкулодаи иттилоотӣ» номида мешавад, амалӣ мегардад. Он роҳҳои гуногуни «шоҳроҳи фавкулодаи иттилоотӣ» иҷтимоӣ, иқтисодӣ, динӣ, ба ном илмӣ, фароғатӣ ва аз ҳама муҳимтар, роҳи расонаҳои хабарӣ мебошанд.

Пас аз он ки ҳақиқат эътироф гардад, ки «шоҳроҳи фавкулодаи иттилоотӣ» зуҳури муосири иртибототи гипнозии шайтонӣ аст, ва ҳамчунин ҳамон гипнози нозуке, ки шайтон дар ҷанги фариштагон дар осмони сеюм ба кор бурд, мо метавонем собит намоем, ки «шоҳроҳи фавкулодаи иттилоотӣ» яке аз унсурҳои имтиҳони «охирини» сурати ҳайвон барои ҷаҳон аст, ки баъд аз қонуни якшанбе ба вуқӯъ меояд. Он гоҳ ба осонӣ метавон дарк кард, ки имтиҳони «аввалини» сурати ҳайвон барои Иёлоти Муттаҳида низ бояд ҳамон иртибототи фасодзадаи шайтонӣро, ки охирин дорад, дар бар дошта бошад. Шаҳодати кори шайтон дар фасод кардани «шоҳроҳи фавкулодаи иттилоотӣ» аз замони қонуни якшанбе то анҷоми муҳлати имтиёз далели онро фароҳам меоварад, ки ҷӣ гуна қатли ду шоҳи ҷумҳуриҳои ва бақияи протестантизми ҳақиқӣ бар ҳайвони заминӣ дар соли 2020 анҷом дода шуд. Ин амал ба воситаи «шоҳроҳи фавкулодаи иттилоотӣ» анҷом дода шуд, ки Юҳанно онро дар Ваҳй боби ёздаҳ «кӯча» меномад.

Кушода шудани ин ҳақиқи нубувватӣ ҷузъе аз он чизест, ки бояд аз ҷониби касоне фаҳмида шавад, ки ният доранд аз озмоиши сурати ҳайвон бигзаранд, ки ба пайғамбарзан равшан аён шуда буд, ки он бояд пеш аз баста шудани муҳлати озмоиш ва пеш аз муҳр зада шудани яксаду чилу чор ҳазор ташаккул ёбад.

«Вақте ки фармон содир мегардад ва муҳр зада мешавад, ҳислати онҳо барои абад пок ва бенуқсон боқӣ хоҳад монд». Шаҳодатҳо, ҷилди 5, саҳ. 216.